

DŽON RENS

Ovaj život
od trideset
i nešto

Preveo
Marko Mladenović

■ Laguna ■

Naslov originala

Jon Rance

THIS THIRTYSOMETHING LIFE

Copyright © Jon Rance 2013

First published in Great Britain in 2013 by

Hodder & Stoughton, an Hachette UK Company

Translation Copyright © 2014 za srpsko izdanje, LAGUNA

Kupovinom knjige sa FSC oznakom
pomažete razvoj projekta odgovornog
korišćenja šumskih resursa širom sveta.

SW-COC-001767

© 1996 Forest Stewardship Council A.C.

*Mojoj dragoj ženi, za milion puta više od onoga što
bih ikada mogao da opišem u nekoj knjizi i za to
što trpi moj muški raspon pažnje. Volim te.*

januar

NEDELJA, 1. januar, 14.00

Nova godina

U kuhinji. Emili na spratu. Nebo oblačno. Mislim da će možda pasti kiša.

Ni dan nismo zagazili u vedru blistavu novu godinu, a već sam u nemilosti kod Emili. Šta sam skrivio? Moja pretpostavka nije ništa bolja od vaše. Samo znam da se ponaša vrlo čudno i jasno je da je zbog nečeg nadrždan. Pre petnaestak minuta čuo sam je kako povlači vodu, ali osim toga – tišina. Bojim se da se popnem kod nje.

Razlozi zbog kojih je, možda, ljuta na mene:

1. Možda sam sinoć učinio nešto nečuveno što tek treba da mi se polako vrati u svest. Jesam li bio toliko pijan? Verovatno. Povratio sam u bašti ispred kuće, poslužio se kadom umesto ve-ce šoljom i nekako uspeo da zaspim s pantalonama obučenim naopačke. Sve loši znaci.

2. Možda je iznervirana zato što još nisam raščistio šupu. Već mesecima me moli da to uradim, ali sudeći po njenoj trenutnoj nadrždanosti, čini mi se da je posredi nešto mnogo gore.

3. Menstruacija? Činjenica je da joj opasno prorade hormoni kada gospođica Meca dođe u posetu. Moram da overim menstrualni kalendar.

4. Je l' moguće da još pizdi na mene zbog toga što sam na *Ibeju* kupio klasične figure iz *Ratova zvezda*? Emili ne razume da su one porodična investicija. Samo misli da sam kupio neke stare igračke s interneta. Pokušao sam da joj objasnim da bih mogao da ih odnesem u emisiju *Putujućih starinari*, ali ona je rekla: „Baš me briga za usrane *Putujuće starinare*, Hari. Potrošio si petsto funti na figurice!“

5. Nešto sasvim iracionalno u Emilinom fazonu kao onda kada tri dana nije govorila sa mnom i kada mi je kazala da sam „neupotrebljiv, nezreo, emotivno rasplintnut debil, koji ne bi shvatio šta je romantika čak ni kada bi ga šutnula u mošnice“. Istina, zaboravio sam da nam je godišnjica venčanja, ali ipak mislim da je malo preterala. Jeste, potrošila je mnogo vremena na pravljenje onog foto-albuma, na rezanje ce-dea s kompilacijom naših omiljenih pesama i spremanje šestodelnog obroka, ali je l' morala da dà onaj oglas u gradskim novinama i da me ponudi u zamenu za bolji model? Najgore od svega bilo je to što nije dobila ni jedan jedini usrani odgovor.

16.00

Emili još na spratu i po svoj prilici još nadrždana. Hoće li ikada sići? Imam li ja toliko hrabrosti da se popnem? Prvi dan januara je a ova godina već izgleda obeshrabrujuće i

turobno kao Dikensov roman. Osećam se kao da živim u pravoj-pravcatoj Sumornoj kući.*

16.40

Iskačem iz rova i krećem u juriš. Zapravo, najdraži dnevniče, idem na sprat, ali mi se čini da trčanje prema barážnoj vatri nemačke artiljerije ne bi bilo rđava alternativa u poređenju sa suočavanjem s Emili kada je zle volje. Već sam overio menstrualni kalendar da vidim da li je u PMS-u (nije) i skuvao sam joj šolju čaja. Kako mama uvek govori: „Započni novu godinu onako kako nameravaš da ideš dalje.“ Imajući u vidu prvih dvanaest sati, biće teška.

17.30

Pušim cigaretu na zadnjem ulazu. Emili se sprema na spratu. Upravo je počela da pada kiša.

Popeo sam se s mirovnom ponudom u vidu čaja, a Emili je bila u krevetu i čitala knjigu. Stavio sam joj čaj na noćni stočić i nežno rekao: „Izvoli, Em, finu šolju čaja.“ Ništa nije kazala i nastavila je da čita knjigu u neveseloj tišini. Nisam to želeo da trpim, ali nisam se suprotstavio. „Izvini.“ Nisam znao za šta, ali najbolje je ipak se izviniti. Šta god da sam skrivio, sasvim jasno mi je stavljala do znanja da će biti potrebno mnogo više od čaja i izvinjenjâ da bih izašao iz nemilosti.

* Odnosi se na istoimeni roman Čarlsa Dikensa. (Prim. prev.)

Na kraju, kada prema meni nije više bila hladna nego jebeno ledena, zalupila je knjigu, prevrnula se i uperila u mene netremičan himalajski pogled. Njene duboke, tamne irske oči upućivale su mi pogled koji je govorio: „Ovo je jebeno ozbiljno, Hari, i nemoj ni da pomišljaš da odvališ neku svoju glupavu, debilnu šalu. Ovo je važno i tiče se svega i bolje bi ti bilo da jebeno obratiš pažnju.“

„Želim da rodim dete, Hari.“

„Ali, Em, već smo razgovarali o tome.“

Potezala je tu temu dvaput prošle godine i oba puta ishod je bio isti. Nisam spreman. Ne znam tačno zašto, ali nisam spreman da se odrekнем onoga što imamo. Možda sam sebičan, ali volim naš život ovakav kakav jeste. Volim to što bismo mogli, ako bismo želeli, da provedemo vikend u Dublinu, Dubrovniku ili Diseldorfu. Istina, proteklih nekoliko godina nismo često odlazili na mini-odmore, i nemam nikakvu želju da provodim vreme u Diseldorfu, ali lepo je imati tu mogućnost.

Nažalost, Emili nije marila za vikend mini-odmore. Zasitila se karijere. Nekada je volela svoj posao, ali sada je pritiska i spremna je za promenu. Spremna je da zasnuje porodicu i da po svoj prilici bude ono što je oduvek sanjala da bude, mama.

„E pa hoću da opet razgovaramo. Želim porodicu. Spremna sam.“

„Ali...“

„Ali šta? Navedi mi jedan valjan razlog zašto ne možemo.“

Istina je da nisam imao jedan valjan razlog. Nisam imao nijedan razlog, valjan ili drugačiji. Je li sebičnost dovoljno

valjan razlog? Verovatno nije. Je li strah od odrastanja pristojan argument protiv pravljenja dece? Jasno da nije. A šta je s neobjašnjivim strahom? Verovatno je trebalo da joj kažem koliko je volim i objasnim da svakako želim da jednog dana imam porodicu, jer i želim. Želim da imam decu, da ih vozim u školu, da možda kupim miniven i furam papuče po kući. Želim sve to, ali ne još. Međutim, ništa od toga nisam mogao da priznam Emili pa sam rekao prvo što mi je palo na pamet.

„Šta je s našim putom u Italiju? Rekli smo da ćemo sigurno to izvesti pre nego što napravimo decu.“

„I možemo, Hari. Možemo da odemo u narednih nekoliko meseci, obećavam. Molim te, samo kaži da ćeš razmisliti o tome. Važno je.“

Išao sam linijom manjeg otpora i pristao da razmislim o tome. To je dovelo do maženja i poljupca. Kako su žene podmukle! Kako su muškarci slabi! Zašto toliko strepim od zasnivanja porodice? Zašto, kada svi oko nas prave decu sa svom lakoćom i ushićenošću porodice Fon Trap,* ja to odlažem radi nekog zamišljenog odmora koji smo pomenuli za vreme jednog pijanog obroka na Dan zaljubljenih? Bojim se da sam možda na ivici nekakve prevremene sredovečne krize. Da utrljam so na već zjapeću ranu, večeras idemo u Vuster park na večeru kod Stiva i Fione. Ne samo da imaju troje dece, već i smelosti (ili tupavosti) da im svima nadenu imena koja počinju slovom „Dž“ (Džejn, Džozef, Džejms). Koliko je to sumanuto?

* Brojna porodica koja je poslužila kao nadahnuće za film *Moje pesme, moji snovi*. (Prim. prev.)

PONEDELJAK, 2. januar, 9.00**Bankarski praznik**

Na kauču. Jedem sendvič sa slaninom. Emili još spava. Oblačno.

Kakva istinski grozna noć! Stiv i Fiona očekuju još jedno dete. Četvrto „Dž“ da ga dodaju svojoj zbrci „Dž-ova“. Kada će prestati? Saopštili su nam dok smo umakali čips u gvakamole sos. Mora da ima nečega u vodi (ili možda u gvakamole sosu) u Vuster parku.

Stiva i Fionu poznajemo od fakulteta i nekada su nam bili redovna ekipa za izlaske. Bili su normalni do pre otprilike sedam godina, kada su objavili da su trudni. Isprva nije bilo tako loše – čak je i meni bilo umereno drago zbog njih – ali postepeno, kako su uvećavali svoju zbirku „Dž-ova“, u naš odnos počela su da se uvlače trabunjanja o promeni. Stiv i Fiona nisu više mogli da izlaze pa smo uvek morali da idemo kod njih na večeru, koja bi se obično završila pre osam sati tako što bi i Stiv i Fiona zaspali na kauču. Dvaput smo ih pokrili ćebetom i iskrali se. Isto tako (vrlo brzo, kako mi se činilo), postali su živi klišeji ljudi koji imaju decu. Sa elegantnog audija sa četvora vrata prešli su na četvrtast miniven. Oboje su se toliko ugojili da su bili fizički privlačni isključivo jedno drugom. Počeli su da se oblače kao da odeća predstavlja puka platna za povraćku njihove dece, a kada smo poslednji put bili kod njih na večeri, Stiv mi je kazao (i ne izmišljam ovo): „Tata mora da ide u vecu da pi’ki!“ To je bila poslednja slamka. Bebeći govor je prevršio meru.

Razume se, njihovo saopštenje dovelo je do neizbežnih pitanja o tome kada ćemo mi prionuti na pravljenje deteta. Kao po komandi, Emili me je razočarano i snuždeno streljala pogledom. Na to sam bio spreman, ali bio sam sasvim zatečen onim što je usledilo. Stiv i ja smo izleteli u baštu na cigaretu. U stvari, ja sam izleteo na cigaretu dok je Stiv došao da se priseti kako je to pušiti (Fiona ga je naterala da prestane kada su dobili prvo „Dž“). Konačno mi je bilo laknulo što imam malo mira i tišine, kada je Stiv, udišući dim iz druge ruke, pitao:

„Pa dobro, bre, Hari, o čemu se radi?“

„Molim?“

„Zašto ne želiš da imaš decu? Deca su strava!“

Uvukle su i Stiva. Bila je to jebena zavera. Bio je jedan od njih. Žena u muškom ruhu!

„Nisam još spreman, to je sve.“

„Ni ja nisam bio, ali sada čekam četvrto i ne mogu biti srećniji. Promene ti život, zaista.“

„Promeni ga i ćelavost, a ni za to nisam spreman!“; viknuo sam i vratio se unutra.

Ostatak noći je bio potpuna i krajnja propast. Aluzija za aluzijom o pravljenju dece. Koristili su svaku priliku da mi dodaju neko svoje „Dž“ da se igram s njim u nadi da ću naprasno uvideti da grešim i objaviti: „Spreman sam da imam porodicu!“

Zašto svi roditelji na svetu misle da ne možeš biti srećan dok ne dobiješ decu? Ja njima ne telefoniram svake nedelje u jedanaest ujutru da bih likovao jer se veličanstveno razvlačim po krevetu. Ne šaljem im poruku kad god odem u pab na dva-tri piva, dok su oni kod kuće i menjaju pelene i ne

razmećem se time koliko se često tucamo znajući da se oni verovatno mesecima nisu kresnuli. Roditelji su kao jebeni Jehovini svedoci tvojih tridesetih godina: vijaju te da podlegneš svevišnjoj moći roditeljstva. Marš. Bre. Od. Mene!

10.30

Nove komšije u kući do naše. Virnuo sam kroz prozor dok su se useljavali i, znam, strašno je uopšte i pomisliti ovako nešto, ali malo su ličili na teroriste. Gospođa Kroli iz broja četiri (predsednica odbora komšijske straže) smesta je izašla u vrt ispred kuće da brže-bolje pronjuška. Nema sumnje da će sazvati vanredan sastanak. Nažalost, ja sam u odboru.

Oдох u Keneri vorf da se nađem na ručku s najboljim ortakom Benom. Nadam se da će me to oraspoložiti.

15.00

U kuhinji. Gledam kako mi veverica trčkara po bašti. Osećam se malko nakresano posle ručka s Benom. (Zašto kada se napijem uvek počnem da se služim škotskim narečjem?)*

Bilo je sjajno provesti sat vremena s nekim ko ne želi da razgovara samo o moći rađanja. Razgovarali smo o fudbalu, dobrim starim vremenima i njegovoj najnovijoj pustolovini u Peruu. Pušili smo i pili i veoma sam lepo ručao pre no što je Ben morao da se vrati na posao. Ipak, pre

* Misli se na reč *malko*, u originalu *a wee bit*. (Prim. prev.)

nego što je krenuo, ispričao sam mu za razgovor o detetu koji sam vodio s Emili a on mi je kazao: „To je sasvim prirodno, prika. U braku ste koliko, već šest godina? Ona je u tridesetim. Moralo je da se desi pre ili kasnije. Ako nisi spreman da budeš otac, moraš da provališ zašto, i to brzo jer, veruj mi, kada su u pitanju deca, žene postanu vrlo nestrpljive. Tip s posla, Rupert Strang, nije bio ni pet minuta u braku i upravo se razveo. Njegova žena je želela dete, a on nije. Istina, vragolan se uz to tucao i sa svojoj sekretaricom, ali ipak, jasno ti je šta hoću da kažem.“

I bilo mi je jasno.

Posmatram kako mi veverica trčkara po vrtu i pitam se jesam li malčice nerazuman. Možda Ben ima pravo. To je prirodan sled događaja, a godine prolaze. Treba li da podarim Emili dete bio spreman ili ne? Hoću li ikada biti spreman? Ponekad mislim da je lakše biti veverica jer ona se brine samo o svojim lešnicima. Možda se ipak i ne razlikujemo toliko.*

UTORAK, 3. januar, 10.00

U radnoj sobi. Slušam *Bitlse*. Emili na poslu. Sa severa stižu pljuskovi s grmljavinom (sudeći po meteorologu s BBC-ja).

* * *

* Igra reči: u originalu lešnici su *nuts*, što u žargonu znači *muda*. (Prim. prev.)

Kada se Emili sinoć vratila s posla, spremio sam joj raskošnu večeru: tunu prženu na citrusnom voću s hrskavim rezancima, začinskim biljem i ljutim papričicama (hvala Džejmiju Oliveru). Činilo se da je pod utiskom. Otvorio sam bocu italijanskog crvenog vina i pokušao da povedem čestit razgovor o zasnivanju porodice. Bio sam otvoren, iskren i sve ono što tvrdi da nisam. Ispričao sam joj kako sam ručao s Benom i gledao onu vevericu, što, istini za volju, kao da ju je malo zbunilo, ali pomno je slušala i, kada sam završio, sasvim smireno rekla: „Hari, nemoj da odlepiš, ali trudna sam!“

„Molim? A... ovaj... ne razumem, Em... kako?“

„Pre tri nedelje otprilike. Oboje smo imali božićne zabave na poslu.“

„Podseti me.“

„Vratila sam se pijana. Jeo si jagnjeće ražnjice.“

„A, tako je, da, jagnjeće ražnjice...“

„To ti je osvežilo pamćenje?! Bilo kako bilo, tog jutra sam zaboravila da popijem pilulu, a bili smo malo aljkavi s kondomom.“

„Sranje.“

„U subotu sam uradila test za trudnoću i bio je pozitivan.“

„Ali jesi li sigurna, pošto su testovi za trudnoću poznati po tome da se teško čitaju? Plave crte, ružičaste crte, jednostruke crte, dvostruke crte, ko može zbilja da bude siguran?“

„Pisalo je *trudna*, rečima.“

„A.“

„Sigurno sam trudna, Hari. Bićeš otac.“

Ne postoji ništa na svetu što vas istinski može pripremiti za te reči. Bićeš otac. Ti, Hari Spenseru, tridesetdvo godišnjake, uskoro ćeš biti odgovoran za jedno malo biće. Čitav život sevnuo mi je pred očima i čak sam sebe iznenadio, jer tek što su joj te reči izašle iz usta, zaplakao sam. Nisam to očekivao, a mislim da nije ni Emili. Neizgodno u svemu tome, međutim, jeste to što nisam sasvim siguran kakve su suze bile posredi. Teško je razlučiti pošto sam zacelo bio srećan, ali sam se i uplašio i prestravio i usta su mi odjednom bila suva kao barut. Uprkos tome, nakon što je prvobitna zaprepašćenost polako oslabila i prerasla u puku iznenađenost, imao sam pitanje.

„Ako si sve vreme bila trudna, zašto si me pitala želim li da budem tata? Čemu čitava ona dečja parada kod Stiva i Fione da bih osetio grižu savesti? Zašto mi odmah nisi rekla? Zbunjen sam, Em.“ Samo da se zna, i dalje sam.

„Zato što sam znala da će to biti velika stvar i mislila sam da bih, možda, mogla najpre da te priprelim na tu zamisao... Izvini, Hari, ali znaš kakav si.“ (Da, sjajan.) „Jesi li srećan zbog ovoga?“

Postavila je to pitanje. Valjda je moralo da bude postavljeno i, da budem iskren, bio sam. Nisam baš mislio da ću biti van sebe od radosti, ali stvarnost se veoma razlikovala od noćne more u mojoj glavi. Možda sam ipak bio spreman da budem otac. Pogledao sam u nju i osmehnuo se.

„Naravno da sam srećan, Em. Imaćemo bebu.“

Poljubili smo se, zagrlili, ona je zaplakala, a ja sam prestao da plačem, dok mi polako nije svanulo koliko je situacija strašna. Zauvek ću biti otac. Šta ako userem stvar? Šta ako budem grozan tata? Šta ako ga ne budem

voleo onoliko koliko bi trebalo? Šta ako... mogao bih da nastavim, ali dok mi je Emili bila čvrsto priljubljena uz vrat i dok su mi njene suze radosnice kapale u košulju, mogao sam da se oslobodim straha. Vozački ispit položio sam iz trećeg puta a vredno sam se spremao, ali za ovo nema priručnika za početnike i imam samo jednu priliku da to uradim kako treba.

„Hoćeš li biti spreman?“, pitala je Emili ili nešto u tom smislu pošto sam upao u mušku komu. Emili je govorila (bar su joj se pomerale usne), ali ja sam bio zatvoren u vlastitom malom svetu, dok me naglo nije vratila pucnuvši prstima.

„Hari, slušaš li me?“

„Izvini, razmišljao sam.“

„Znam da ti mnogo treba da svariš, ali nije vreme za sredovečnu krizu.“

„Ko je u sredovečnoj krizi? Nisam u sredovečnoj krizi.“

„Poslednje što mi je trenutno potrebno jeste da izgubiš dodir sa stvarnošću. Bićeš spreman, zar ne, Hari?“

Hoću li biti spreman? Očigledno ne. Jesam li upao u prevremenu sredovečnu krizu? Sasvim moguće. Ne znam šta da kažem. Nažalost, dok sam razmišljao o tome, ponovo sam upao u mušku komu i pre nego što sam shvatio šta se zbiva, Emili je opet puckala prstima.

„Hari, Hari...“

„Da, izvini?“

„Rekoh da ćeš mi biti potreban za ovo. Ne mogu ovo sama da izvedem.“

„Znam i moći ćeš da računaš na mene u svakom trenutku.“

„Obećavaš?“

„Obećavam.“

13.00

Još čekam one pljuskove s grmljavinom sa severa. Jedem čips od račića. Veverica napolju podsmeva mi se svojom bezbrižnom srećom. Bole me slabine.

U pokušaju da odložim debljanje oko struka koje prati sredovečno doba i fizički se spremim za napore očinstva, probao sam malo da radim trbušnjake i zamalo se nisam onesvestio. Odonda osećam oštar bol u slabinama. Potražio sam na internetu šta bi mogao da bude uzrok tog bola i našao da može da bude svašta, od probadanja i tumora bubrega, preko herpesa do opomene pred srčani udar! Sjajno. Pokušao sam da vežbam, a to bi moglo da me odvede u preranu smrt.

Napravio sam i spisak dobrih i loših strana dobijanja deteta:

DOBRE STRANE

1. Deca su slatka i obično se smatra da su nešto dobro.
2. Moja majka će biti najsrećnija majka na čitavom svetu.
3. Emili će biti najsrećnija supruga na čitavom svetu.
4. Možda ću čak i ja biti srećan.
5. Imaćemo nekoga da vodi računa o nama kada budemo stari i kukavni.
6. Imaću nekoga da ga ukalupim po svom liku.
7. Moglo bi da bude zabavno.
8. Godine prolaze.

LOŠE STRANE

1. Skupo je.
2. Menjanje pelena.
3. Nedostatak sna.
4. Žestoko će sputavati našu slobodu.
5. Nema više razvlačenja po krevetu kada dođe vikend.
6. Šta ako nam uništi seksualni život?
7. Šta ako nam uništi brak?
8. Ne osećam se ni izdaleka spremnim.
9. Premlad sam.
10. Trenutno lepo živimo. Imamo dva stalna posla i lepu kuću u lepom delu Londona. Jesam li spreman da sve to ugrozim radi deteta?
11. Na kraju (i najvažnije, rekao bih) svi parovi s decom koje poznajemo najdosadniji su ljudi na kugli zemaljskoj. Vazdan bi da govore samo o svojoj usranoj deci; npr.: „Prošle nedelje Angus je prvi put kakio u obliku banane; bilo je preslatko.“ Jesam li spreman da postanem toliki dosadnjaković? Jesam li spreman da otvoreno razgovaram o kaki s najbližima i najdražima?

Loše strane su pobedile sa jedanaest prema osam. To nije dobar znak. Dođavola.

21.00

Emili u krevetu. Još ni traga od onih tajanstvenih pljuškova s grmljavinom sa severa. Na zadnjem ulazu. Pušim poslednju cigaretu za danas. Žigaju me slabine.

Iz susedne kuće dopire neobična lupa. Možda prave bombu! Šta čovek da radi kada misli da bi njegove nove komšije mogle da budu teroristi? U iskušenju sam da ne preduzimam ništa, ali šta ako su stvarno teroristi i dignu parlament u vazduh? Zauvek ću biti tip koji je mogao da ih spreči, ali nije. Moja ružna njuška biće na naslovnim stranama svih novina u zemlji: „NASTAVNIK ISTORIJE U NEUSPELOJ BOMBAŠKOJ ZAVERI!“ Već vidim razočaranje na licima svojih roditelja.

SREDA, 4. januar, 14.00

U *Starbaksu*. Sunčano. Još nema znakova od pljuskova s grmljavinom sa severa. Bol u slabinama se pojačava.

Jutros sam razgovarao s roditeljima povodom toga što će dobiti unuča. Oboje su se veoma uzбудili, a pogotovo mama. Trebalo joj je petnaestak minuta da prestane da istovremeno plače i ciči, dok se tata ubacivao u razgovor u svojoj uobičajenoj hladnokrvnoj epizodnoj ulozi: „Svaka čast, sine.“ Svratiće nam u posetu za vikend. Možda je trebalo da pitam Emili da li ćemo reći drugima. Pomenuću to večeras. Siguran sam da je u redu.

19.00

Ne govorimo drugima. Neobavezno sam za večerom pomenuo da sam rekao roditeljima, a ona je šiznula. Po

svoj prilici, iako mi to nikada nije pominjala, imala je veliki plan da pozove obe porodice na zabavu gde će im zvanično saopštiti. Trebalo je da liči na svečano otvaranje Olimpijskih igara. Izvinio sam se, ali nisam je ganuo i odonda sa mnom nije prozborila ni reč.

Možda ću morati da zakažem pregled kod doktora Prekiša zbog bola u slabinama. Sve je gori. Ne želim da umrem zbog trbušnjaka.

Zanimljiv razvoj događaja u vezi s takozvanim pljuškovima s grmljavinom sa severa. Večeras ih meteorolog nije ni pomenuo. Prognoza za narednih pet dana jeste od lepog do vedrog. Sasvim sam izgubio veru u meteorologe. Loše veče. Da stvar bude još gora, sutra je prvi dan novog polugodišta. Ne radujem se ponovnom predavanju posle božićnog raspusta. Samo da prolećni raspust što pre dođe.

ČETVRTAK, 5. januar, 22.00

U dnevnom boravku s praznom bocom vina, šest praznih limenki piva i dve prazne kese čipsa. Emili u Bakingem-širu. Sve mirno na vimblodonskom frontu.

Kakav dan. Prvi dan povratka u školu bio je katastrofa. Primorao sam desetak* da gledaju jedan snimak i pola razreda je zaspalo. Gavin Hejns je hrkao toliko glasno

* To bi kod nas bili učenici drugog razreda srednje škole. (Prim. prev.)

da deca koja su bila budna nisu mogla da čuju televizor. Nisam imao volje da ga probudim. Osmaci su dobili srednjovekovni slajd-šou (bez komentara).

Na pauzi za ručak popušio sam cigaretu s Rorijem Vilkinsonom (likovno) i ispričao mu sve o svojim bračnim mukama.

„Ako ništa drugo, sad kada se dogodilo, nema povratka“, rekao je Rori.

„Ali šta bi trebalo da radim? Jednostavno ne znam da li sam spreman za to.“

„Pa, ili možeš da provedeš sledećih devet meseci tušteći se, ili možeš da prihvatiš i spremiš se da budeš tata.“

„To su jedine mogućnosti koje imam?“

„Mogao bi da pobegneš, ali mislim da to i nije neki izbor. Iako je Pol Gogen naslikao neka od najboljih dela kada je ostavio ženu i odselio se u Polineziju“, kazao je Rori. Dodao je: „Mada je umro od sifilisa.“

„Hvala, Rori.“

Popodne sam proveo razmišljajući o razgovoru s Rorijem. Zaključio sam da ne želim ni da provedem narednih devet meseci tušteći se ni da umrem od sifilisa. Moram da pokažem Emili da mogu da se promenim, da odrastem i budem taj muž/otac za kojim tako očajnički čezne. Konačno sam spreman da budem taj čovek. Jedva sam čekao da stignem kući i kažem joj, ali moje oduševljenje bilo je kratkog veka, jer kada sam se vratio s posla ona nije bila tu, a umesto nje zatekao sam poruku na frižideru. Dobio sam korpu.

Hari,

Shvatam da nisi hteo da budeš nesmotreni, bezosećajni kreten kada si rekao roditeljima za dete. Takođe shvatam da si nasmrt prestravljen zato što ćeš postati tata, ali ovo je nešto što moramo da uradimo zajedno. Ovo je ili-ili i moram da znam da ćemo naše dete i ja moći da se oslonimo na tebe. Otišla sam kod svojih na nekoliko noći. Nadam se da ćeš imati malo vremena da razmisliš o svemu.

Volim te.

Emili x

Bio sam u neverici. Odmah sam je pozvao, ali javio se njen tata. Derek je nekadašnji murijaš i jebeno je jeziv. Visok je sto osamdeset tri centimetra, toliko je, otprilike, i širok i proveo je trideset godina patrolirajući ulicama istočnog Londona. S njim nema zezanja. Razgovor nije dobro prošao.

„Zdravo, Dereče, je li Emili tu?“

„Jeste.“

„Mogu li da razgovaram s njom?“

„Ne trenutno.“

„Zašto?“

„Uznemirena je i želi da razgovara s nama.“

„O bebi?“

„Bebi, kojoj bebi?!“ Do kurca. Očito im još nije rekla. Mrzeće me.

„Ovaj... aaa... sranje.“

„Je l' Emili trudna?“ Tada sam u pozadini čuo Emili. „Emili hoće nešto da ti kaže.“ Do kurca.

„Šta je s tobom, koji kurac?“, vrisnula je Emili u telefon.

„A... ovaj... izvini.“

„Aaa!“, rekla je Emili i prekinula vezu.

To je bilo pre pet sati. Odonda sam dokrajčio šest limenki piva, pola boce vina i kutiju cigareta. Gledao sam na *Jutjubu* kako je Engleska tragično ispala s Eura '96. na penale od Nemačke (zašto Gareth Sautgejt, zašto?) i slušao klasik Badijela i Skinera *Tri lava na dresu*.^{*} Odslušao sam i ceo jedan album Džejmsa Blanta. Bila je emotivna noć. Pravi sam bednik. Jedino je dobro što sam toliko pijan da više ne osećam bol u slabinama.

4.00

Probudilo me glasno bušenje iz susedne kuće. Možda treba da ih posetim. Moram da im zavirim u kuću pre nego što pozovem državnu bezbednost. Ne želim da traćim novac poreznika ako samo sređuju kuću. Bombaš samoubica ili vatreni pristalica pristupa „uradi sam“?

PETAK, 6. januar, 9.00

Kod kuće. Jedem sendvič s kobasicom. Emili još u Bakin-gemširu. Bol u slabinama jači nego ikad.

* * *

^{*} Zvanična himna engleske fudbalske reprezentacije na Euru '96. (Prim. prev.)

Sinoć sam usnio erotski san o devojci koja živi u broju sedam. Tek joj je osamnaestak leta, ali je čudesno lepa. Bili smo u šupi u bašti, u kojoj je bio pravi nered (moram da raščistim šupu), i bila je gola, ali kada mi je svukla gaće nisam imao penis! Imao sam samo glatko područje kao figurica Ekšn Mena. Onda je ušao moj stari nastavnik matiša gospodin Rodžers vitlajući ogromnom karom i otišli su zajedno. Šta bi to moglo da znači?

Danas sam javio da sam bolestan i da neću doći na posao. Nisam mogao da se suočim sa školom kada mi je brak upropašćen. Jutros sam pokušao da dobijem Emili, ali još je spavala (sudeći po njenoj mami). U podne se nalazim s najboljim ortakom, Benom. Nadam se da će on imati neka rešenja.

13.00

Keneri vorf. Upravo sam pojeo izvrsnu pitu s goveđim bubrežnjakom. Ben napolju na telefonu. Emili još u Bakšu.

Ben priprema veliki momački izlazak. Sve sam mu objasnio a on je rekao da mi je potreban: „Odmor od čitave drame i da se napiješ kao letva!“ Mislim da je Ben možda genije. Sada je na telefonu i saziva konjicu. Ovo će biti moj prvi noćni izlazak posle dužeg vremena. Večeras će biti divno. Bez briga zbog dobijanja deteta, uzrujane žene ili stanovanja pored mogućih terorista. Večeras je važno samo biti s drugarima, napiti se i provesti se. Baš kao u dobra stara vremena!